

PROLOG

1 januari 2019

Gallerdörren längst bort i korridoren slog igen. Ljudet fortplantade sig genom stenväggarna.

Christer Storm Isaksen tittade upp från boken och lyssnade. Små, korta steg mot linoleumgolvet.

Frankmann.

Det var bara han som brydde sig om att gå ett varv extra om det var något särskilt.

Fotstegen stannade utanför cellen. Det rasslade av nycklar innan en knoge slog lätt mot dörren.

Isaksen lade ifrån sig boken.

”Ja?”

Det övre gångjärnet skrapade när Frankmann öppnade. Han verkade ha gått ner ännu mer i vikt senaste veckan. Uniformsskjortan hängde löst på den tunna överkroppen.

”Gott nytt år”, hälsade han med en nick.

I handen höll han ett vitt kuvert.

”Gott nytt år”, nickade Isaksen tillbaka.

Han ville fråga hur jul- och nyårshelgerna hade varit, men lät bli. Kuvertet gjorde honom nyfiken.

”Brev till dig”, sa Frankmann. ”Jag tänkte att du ville ha det direkt.”

Isaksen tog emot det.

Det fanns ingen adress eller poststämpel på kuvertet. Bara hans namn med små, runda bokstäver. Handstilen var lutande och lite slarvig, som om den som skrivit haft bråttom.

”Det låg i brevlådan ute vid porten”, förklarade Frankmann. Isaksen kände på kuvertet. Det innehöll något som var lite styvare än ett brev. Kanske ett vykort.

Han gned med tummen där frimärket skulle ha suttit och vände på kuvertet. Ingen avsändare.

Han kunde inte minnas när han senast fått ett handskrivet brev. Efter moderns död var det slut med julkorten också.

Frankmann stod kvar i celldörren med nyfiken blick.

”Normalt skulle det ha gått igenom med övrig post”, sa han för att förklara att han måste stanna tills kuvertet var öppnat. ”Jycken kommer inte förrän på fredag”, tillade han och menade narkotikahunden.

Isaksen petade loss en bit av fliken på baksidan och rev försiktigt upp kuvertet. Öppnade med två fingrar och tittade inuti.

Där låg ett fotografi.

Han plockade ut det och kände hur något stramade i bröstet.

Flickan på kortet var åtta-nio år, med blå huvtröja och långt, brunt hår samlat i en hög hästsvans. Hon satt i en skolbänk med händerna vilande på en bok. Hon hade tandställning och kunde inte dölja den, eftersom hon just spruckit upp i ett leende mot kameran. Över näsroten hade hon en sky av fräknar. Ögonen var isblå, som hans egna.

”Det är hon”, för det ur honom.

Frankmann tog ett steg närmare.

”Vem då?”

Isaksen svarade inte.

Det är hon, upprepade han för sig själv.

Hon som alla trodde var död.

20 TIMMAR TIDIGARE.

1

Nyårsraketerna lyste upp staden. Tjutande pilar tog fart mot himlen och exploderade i färgsprakande formationer. Smäl-larna varierade i styrka och intensitet. De senaste minuterna hade de kommit allt tätare.

Tungt dis hade drivit in över fjorden och lagt sig som ett lock över vattnet utanför Rådhuskajen. Temperaturfallet hade fått festklädda människor att knäppa jackorna och dra halsdu-karna tätare runt sig. De stödde sig mot varandra i snöslasket, skrålade och skrattade.

Emma Ramm hade tagit på sig en tjock vinterjacka. På fötterna hade hon gummistövlar med två par ullstrumpor i. Hon var inte en av dem som tittade upp mot himlen med mobilen framme eller som frenetiskt försökte få kontakt med vänner och familj, nu, precis före midnatt. I stället gick hon och stirrade på folk efter tecken på om de var där för att fira eller inte, osäker på hur *sådana* signaler såg ut.

Det var drygt en halvtimme sedan Emma hade lämnat Irenes lägenhet, mitt i ett bråk med Kasper som hade hoppat över den traditionella kompisfesten på Amager ”för att han hellre ville inleda det nya året i en säng bredvid henne”. Han hade inte förstått varför hon absolut måste vara på Rådhuskajen vid tolvslaget, hon som inte ens gillade fyrverkerier.

”Jag bara måste det”, hade Emma svarat. Kasper hade lett åt det barnsliga, vaga svaret. Han hade också blivit så sur att han sagt: ”Okej, men då får du gå dit ensam – jag har ingen lust att bli kall och blöt.”

”Jag kan följa med”, hade Martine sagt. ”Jag vill titta på

fyrverkerierna. Får jag det? Snälla?”

Emma hade lett, men skakat på huvudet. Hon ville inte säga till systerdottern att det kunde vara farligt för barn att vara där. För vuxna också, förresten. Många avslutade det gamla året på akuten med brännskador.

Men det egentliga skälet var ett annat.

Under hösten hade Emma varit djupt delaktig i uppklarandet av det som tidningarna kallat nedräkningsmorden, och själv varit nära att bli ett av offren för gärningsmannens kalhylerade nollpunkt. När det närmade sig nyår och en offentlig nedräkning var hon orolig att någon skulle låta sig inspireras till att göra något liknande.

Emma hade berättat för psykologen om den irrationella rädslan. Han hade nickat och sagt att han förstod vad den grundade sig i, men att det inte fanns anledning att tro att det skulle hända något i den stilen. Emma hade försökt övertyga sig själv om att det var absurda spekulationer, men tanken hade fått fäste och växt sig större. Hon hade tänkt på det stora fyrverkeriet som Oslos kommun arrangerade varje år i hamnbassängen utanför Rådhuskajen, där det alltid samlades tusentals människor. Till slut hade psykologen föreslagit att hon skulle vara där, att hon kunde bli stärkt av att möta rädslan och med egna ögon se att inget hände.

Hon hade egentligen bestämt sig för att låta bli, men framåt kvällen hade hon också gripits av en klaustrofobisk rädsla för vad Kasper skulle kunna hitta på vid tolvslaget. Inte för att hon trodde att han skulle gå ner på knä och fria – de hade bara känt varandra i åtta månader – men däremot skulle han kunna få för sig att säga att han älskade henne. Emma var fortfarande osäker på vad hon tyckte om honom, mer än att han var en fin kille som det kändes bra att vara tillsammans med, så länge de bodde i var sin stad och inte träffades för ofta. Hon ville bara fortsätta ha en någorlunda okomplicerad tillvaro som nybliven kriminalreporter på news.no, utan att tänka för mycket på framtiden.

Hon tog fram mobilen. Kasper hade försökt ringa för knappt en minut sedan, men hon orkade inte ringa tillbaka. Klockan var 23.59. Emma tog ett djupt andetag. Människor hade börjat kasta sig om halsen på varandra. De skrålade och klafsade runt i den upptrampade snön. Omkring henne rådde ett ihållande kaos av sprakanden, smållar, röster och tjut. Emma saknade inga aspekter av partylivet, kanske med undantag för den berusande glädjen hon ibland kunde känna ett glas eller två innan det alltid slog över i motsatsen.

Någon började räkna ner från tio. Emma kände ett skarpt och obehagligt tryck över magen och bröstet, men försökte hålla fast vid psykologens försäkringar om att inget skulle hända. Snart kunde hon åka hem till Irene, Kasper och Martine, fri från oron, redo att börja det nya året.

Fem!

Fyra!

Tre!

Två!

Ett! . . .

Plötsligt badade allt omkring henne i ett bländande ljus. En våldsam explosion fick marken att skaka under henne. Trycket och värmevågen slog omkull henne. Lösa föremål susade genom luften. Hon kurade ihop sig på marken med händerna runt huvudet, samtidigt som hon försökte orientera sig.

Nere vid kajkanten, ungefär trettio meter ifrån henne, höll en bred pelare av orange, gula och röda lågor på att falla samman. Det pep i öronen, men hon hörde skriken, såg festklädda människor krocka och knuffa undan varandra medan de panikslaget letade efter kamrater, pojk- och flickvänner, barn, ett svar på vad som hade hänt.

Emma reste sig. Svarta flisor och splitter singlar ner från himlen. En man kom vinglande emot henne med ena armen i brand. Han skrek och slog febrilt på elden innan han lyckades kränga av sig jackan.

De senaste veckornas onda aningar hade legat som en plågsam oro i mellangärdet, samtidigt som hennes rationella jag hade sagt att tanken var absurd, en omöjlig föraning.

Men det var ingen känsla längre. Det var ingen rädsla.

Det var verklighet.

Och runt omkring small fortfarande fyrverkerier.

Alexander Blix trängde sig fram mot strömmen av skräckslagna människor, hoppade över en snötäckt rabatt och halkade på en isfläck, men lyckades hålla sig på benen. Sofia Kovic var precis bakom honom. Via öronsnäckan hörde han henne larma ledningscentralen om att det skett en explosion på Rådhuskajen.

En man med ett svartbränt, öppet sår i ansiktet irrade runt med en champagneflaska i handen. En kvinna kom linkande mot honom med något som stack ut från vaden.

Blix sprang förbi henne. Blodiga människor låg på marken och jämrade sig av smärta. Andra satt halvt upprätta, förvirrade med söndertrasade kläder. En mörkgrå rökridå svepte sig runt dem.

Han hejdade sig och visste inte var han skulle börja.

Vid kajkanten låg fyra orörliga människokroppar. Han sprang fram och föll på knä vid den första. En ung kvinna med blont hår. En skärva från explosionen hade trängt in genom vänster öga. Fingrarna letade efter puls vid halsgropen, men han hittade ingen. Han flyttade över till en kvinna med skador i bröst- och magtrakten som låg med gapande mun och uppspärade ögon. Han hittade ingen puls där heller.

Kovic hade böjt sig över en man i grå rock. Hon såg på Blix, mötte hans blick och skakade på huvudet.

Delvis över en pollare, längst ute på kajkanten, låg en halvt förkolnad människa. En man, verkade det som. Skadorna var större än på de andra. Halva ansiktet och stora delar av överkroppen hade slitits sönder och det fanns ingen anledning att kolla varken puls eller andning.

Fyra döda.

Explosionen hade lämnat en stor krater i asfalten. På flera ställen runt dem brann det fortfarande i olika sprängrester. På komradion pratade man om en bomb och gav order om att gå in i terrorberedskap.

Terror, tänkte Blix. Herregud.

Ett rop strax intill fick honom att vända sig. Två festklädda män pekade ner i det mörka vattnet. En människa flöt med armarna utsträckta och ansiktet nedåt.

Blix drog hörsnäckan ur örat och slet av sig jackan, lossade utrustningsbältet och tog ett sista steg mot kanten innan han kastade sig i vattnet. Han hade inte en tanke på hur kallt det skulle vara, men känslan när han bröt vattenytan var som att försvinna ner i en isbassäng. Musklerna i ansiktet låste sig. Ett kallt, hårt band lade sig runt huvudet. Vattnet trängde omedelbart in genom skjortan, ner i byxorna och fyllde stövlarna. Det knöt sig i bröstet. Trots att han verkligen försökte lydde varken armar eller ben.

Flytkraften skickade honom till ytan, men när han bröt vattenskorpan fick han inte luft, han måste anstränga sig för att slappna av i musklerna.

Från kajkanten hörde han någon som ropade: ”Tio meter, snett till vänster”. Kovics röst, som lade till:

”Var försiktig!”

Blix drog in luft och försökte simma men tyngdes ner av kläderna som klistrade mot huden. Det kalla vattnet hade också gjort hans rörelser tröga och ineffektiva, det kändes som om han nästan inte tog sig någonstans. Samtidigt drog stövlarna ner honom.

”Fem meter till! Precis till vänster om dig.”

Blix tog ett par stora tag och sträckte ut händerna, försökte göra en griprörelse med fingrarna som nått och jämnt lydde signalerna. Kläder, en iskall, livlös hand, Blix fick tag i personen som flöt tungt vid vattenytan. Han försökte vända på

kroppen, men lyckades bara få över den halvt på sidan innan den gled ur hans grepp. Ansträngningen tvingade ner honom under ytan igen. Han svalde vatten, hostade, harklade, spottade – hade inget annat val än att vänta tills hans kropp slutade protestera, så att han återigen kunde koncentrera sig på att vända runt den livlösa kroppen.

Det var en kvinna.

Ansiktet doldes delvis av mörkt, långt hår som låg kliostat över den svårt brända huden. Blix tog tag i hennes armhåla och drog henne efter sig, in mot land.

”Här borta!” hörde han Kovic ropa. Han vände sig om och fick syn på kollegan som stod med ena foten på en kajsteg och var beredd att hjälpa dem upp. För varje simtag blev han stelare och kallare. Han spottade och fräste medan han kämpade för att hålla kvinnans huvud över vattnet. Bakom honom gick Kovic lite längre ner på stegen.

Krafterna började tryta. Blix grep tag i en stegpinne för att dra sig fram. Högerfoten fann fäste. Med en sista kraftansträngning hivade han upp den slappa kroppen så att Kovic fick tag i jackkragen. Bakom Kovic anslöt sig fler för att hjälpa till. När Blix väl kunde släppa taget om kvinnan hängde han kvar i stegen i några sekunder och kippade efter andan.

”Behöver du hjälp?” hörde han Kovic ropa ner till honom.

Blix hostade några gånger till, innan han skakade på huvudet och försökte häva sig upp. Men benen vägrade lyda och armarna var stela och genomfrusna. Kovic gick ner på stegen igen och tog tag i hans underarm med båda händer. Någon kom och hjälpte till. Tillsammans halade de upp honom.

På land var ambulanspersonal snabbt på plats för att ta sig an den livlösa kvinnan. Blix lutade sig fram och vilade händerna på knäna medan vattnet strömmade om honom. Han var inte tränad för det här. Inte alls. I vanliga fall satt han bakom ett skrivbord. Han besökte brottsplatser och knackade dörr hos vittnen. Det var nästan tjugo år sedan han hade varit i

operativ tjänst. Han hade bara anmält sig som frivillig att ta ett pass på nyårsafton för att kollegor med småbarn skulle kunna fira med sina familjer.

Han stönade, rätade lite på sig och märkte att han blödde från ett skärsår på ena handen.

Runt omkring honom smällde nyårsraketerna och blandades med ljudet av sirener. Kovic kom med en yllefilt som hon virade runt honom. Bredvid henne stod en kvinna som Blix först inte kände igen, men som han försökte le mot när han såg vem det var.

”Hej, Emma”, sa han.

3

Området vid kajkanten liknade ett slagfält. Marken var blodig. Skadade människor höll gråtande om varandra. Här och var brann det fortfarande i rester från själva explosionen. Emma försökte låta bli att titta på dem som helt klart var döda.

Det nya året var bara några minuter gammalt. Överallt hördes ljud – sirener, en smäll någonstans uppe på himlen, en bil som tutade, bastoner från en låt långt, långt borta. Oslo var återigen under attack, tänkte Emma, sju och ett halvt år efter att en bilbomb detonerat i regeringskvarteret och dödat åtta personer. Eftersom norrmän tyckte om att fira hade hon ofta tänkt att den norska huvudstaden var ett enkelt terrormål. Det var ofta mycket folk ute på gatorna, och aldrig så många som vid stora högtider som 17 maj eller nyårsafton.

Kvinnan som Blix hade plockat upp ur vattnet låg på en bår. En ambulanssjukvårdare försökte föra undan håret som hade bränts fast i ansiktet, så att de lättare skulle komma åt med syrgasapparaten. En man stod på knä framför henne och gjorde hjärtkompressioner. Om hon överlevde skulle hon för alltid vara märkt av det som hade hänt. Emma tänkte på sitt eget handikapp. En sällsynt sjukdom hade gjort henne skallig. Det kunde hon dölja för omvärlden med olika peruker. Då var det värre med en brännskada i ansiktet.

Runt omkring henne hade poliserna kommit igång med rutinåtgärderna. De hade säkrat området närmast explosionsplatsen med plastband och höll på att utvidga avspärningarna.

Emmas telefon ringde. På displayen stod det *Anita Grønbold, news.no*.

”Var är du?”

Emma hörde att chefen hade druckit och att hon befann sig på en plats där festen fortfarande pågick.

”Rådhuskajen”, svarade Emma. ”Jag var här för att titta på fyrverkerierna”, lade hon till.

Hon berättade om de döda och skadade som hon sett, och om kvinnan som räddats upp ur vattnet.

”Har du bilder?”

”Inte än.”

”Vi behöver bilder”, sa Anita. ”Du behöver inte skriva många rader, men vi måste ha bilder. Kör terrorvinkeln först. Offer och skadans omfattning. Jag ber Henrik Wollan och några fler att hjälpa till, det spelar ingen roll hur fulla de är.”

”Jag har tänkt koppla det till nedräkningen”, sa Emma.

Anita förstod inte vad hon menade.

”Valet av tidpunkt”, förklarade Emma. ”Tolvslaget. Nedräkningen till midnatt och det nya året.”

Det blev tyst, något sånär.

”Du tror inte att det var en slump?”

”Nej.”

”Oavsett om det var en copycat eller ej kommer du aldrig få polisen att bekräfta eller dementera den teorin nu i natt. Koncentrera dig på bilder och omfattning först och främst.”

Emma suckade inombords.

”Okej.”

”Och så skriver du en artikel om Blix och kvinnan i vattnet i morgon. Ta reda på vem hon är och hur hon mår.”

Emma lade på och gick runt med telefonen i kameraläge. Hon fick med räddningspersonal och avspärrningsband som rullades ut, blåljus, blodiga offer, beväpnade poliser. Hon funderade på att ringa Kasper eller Irene bara för att säga att hon var oskadd, men nöjde sig med att skicka ett sms till systemen där det stod att hon var okej. Hon kunde vidarebefordra meddelandet.

Emma fick syn på Blix igen. Han satt i dörröppningen till en polisbil, inlindad i en filt. Det ångade från hans huvud.

För nitton år sedan hade Blix räddat hennes liv i det som medierna senare kom att kalla Teisentrededagen. Han hade inte haft något val – han blev tvungen att skjuta Emmas pappa innan pappan hann skjuta henne. Bara några minuter tidigare hade pappan lämnat Emmas mamma i en blodpöl på köksgolvet, redan död.

Emma hade inte varit medveten om Blix roll förrän omständigheterna förde dem samman vid uppklaringen av nedräkningsmorden. Han hade hållit en sorts skyddande hand över henne och gett henne information som han inte lämnade till andra journalister. Men det var inte därför Emma uppskattade honom allt mer. Hon kände att han brydde sig. I samtalen med psykologen hade de kommit fram till att hon såg honom som en fadersgestalt.

Emma gick lite närmare. Blix var blå om läpparna, blek i ansiktet. Ena handen var invirad i ett blodigt bandage. Hon tog ett kort på honom utan att han märkte det, och gick sedan vidare. Det kom ett svar från Irene, men Emma tryckte bort meddelandet från displayen, tänkte att hon kunde läsa det sedan. Kasper hade inte messat eller ringt för att fråga om hon var oskadd.

Nu när det inte var lika mycket folk runt själva explosionsområdet var det lättare att se omfattningen. Blickarna drogs mot den svarta gropen i marken, ungefär en meter i diameter. Emma höjde mobilkameran och knäppte fler bilder, zoomade in på ett av offren som låg på rygg. Han hade på sig en grå rock med hög krage, delvis sotsvedd och färgad av blod. Han hade svarta byxor och handskar. Skorna var också svarta. De var av skinn, såg det ut som, de påminde om . . .

Emma tog några steg närmare, gick över till andra sidan. Hörde en röst som ropade hennes namn, men vände sig inte om för att se vem det var. Hon hade bara ögon för mannen

på marken, samtidigt som hon vägrade ta in det hon såg. Det var inte Kasper. Det var helt enkelt inte möjligt att det kunde vara han.

”Du får inte vara här nu”, sa rösten som hade ropat hennes namn från några meters håll och nu stod precis intill henne. ”Du måste gå utanför avspärningarna, Emma, du som alla andra.”

Men Emma hörde inte, hon gick bara närmare mannen som stirrade rakt upp mot himlen. Mot fyrverkerierna och stjärnorna. Marken runt honom var dränkt i blod från ett öppet sår i magen.

Nej, viskade Emma tyst. Det kan inte . . .

Hon skakade på huvudet och kippade efter andan. Hon kände en hand intill sig, men märkte inte vem som tog tag i hennes arm. Hon kunde bara se de svarta lockarna mot snön. Skäggstubben på kinderna. Ögonlocken som hon hoppades skulle börja blinka, men som förblev lika orörliga. Lika döda.

Blix trodde att han visste vad det ville säga att frysa. I ungdomen hade han haft en period när han badade i havet varje morgon. Höst eller vår, sommar eller vinter – det spelade ingen roll. Han hade bott på Bygdøy på den tiden och haft nära till både Huk och Paradisbukta. Gard Fosse, polischefen, hade varit med ibland. Frustande och skrikande hade de sprungit ut i vattnet, bara för att cirka sex sekunder senare skynda upp på land igen till en torr handduk och varma kläder, kanske en kaffetermos.

På grund av avspärningarna och kaoset i centrala Oslo hade det tagit tid att komma till polishuset. Nere i omklädningsrummen hade det rått febril aktivitet. Extrainkallat manskap gjorde sig redo för insats. Vapen laddades och det sprakade i radiosändare.

Blix hade fått av sig de blöta kläderna, stängt dörren in till duscharna och ställt sig under de varma strålarna tills han var säker på att han tinat upp igen.

Såret i handen var inte värre än att han själv kunnat lägga ett förband, men han hade bestämt sig för att stanna på polishuset.

Kovic var kvar på Rådhuskajen. Han ringde henne och frågade hur det gick.

”Vi jobbar med att hitta vittnen”, svarade hon. ”Ingen som jag har pratat med så här långt har varit nykter och ingen har sett något i förväg. Vi får hoppas att övervakningskamerorna ger fler svar.”

Blix nickade för sig själv. Kamerorna ljög inte och påver-

kades inte av yttre omständigheter. Det fanns massor i stan.

”Många hade mobilen framme också”, anmärkte han och damp ner bakom skrivbordet. ”Vi får uppmana folk att skicka in det de har.”

”Vi har redan säkrat en del filmer”, sa Kovic. ”Det blir ett omfattande arbete att gå igenom dem utan att vi vet vad vi tittar efter.”

”Vet vi något mer om själva explosionen?” frågade Blix.

Det sprakade lite i andra änden.

”Bomben var placerad i en soptunna”, svarade hon.

”En soptunna?”

”Ja, en sådan där som är grön och cirka en meter hög. Vad heter det nu igen?”

”Sopkärl.”

”Ja, ja. Sopkärl.”

Blix hade fått igång datorn och gick in på VG:s webbsida. Bilder från Rådhuskajen dominerade, kompletterade med vittnesutsagor. ”Det var blod överallt.” ”Fruktar terror.”

”På bombgruppen menar de att den hade en sprängkraft på runt sjuttio millibar”, fortsatte Kovic.

”Är det mycket eller lite?”

”Inte tillräckligt för att krossa fönsterrutor eller skada kringliggande byggnader”, förklarade Kovic. ”Men nog för att ge dem som befann sig närmast livshotande skador.”

”Jag förstår”, svarade Blix.

”Det är en sak du bör veta, redan nu”, fortsatte Kovic.

”Jaså?”

Kovic tvekade lite innan hon fortsatte:

”Inget av offren har formellt identifierats, men Emmas pojkvän finns bland de omkomna.”

Blix flyttade telefonen till andra örat.

”Hon befann sig innanför avspärningarna”, fortsatte Kovic. ”Jag stod bredvid henne när hon upptäckte honom. Kasper Bjerringbo. Dansk journalist.”

”Jag vet mycket väl vem det är”, kommenterade Blix och svalde. ”Det var en bra kille.”

”Enligt Emma var det inte meningen att han skulle vara där.”

Blix såg Emma framför sig.

”Hur mår hon?” frågade han.

”Nej, vad ska jag säga. Jag tror att hon är i chock. Hon bara stod där. Grät inte. Jag hade inte hjärta att jaga bort henne när ambulanspersonalen kom för att ta hand om honom.”

Blix kände att han måste träffa henne. Prata med henne. Inte för att han skulle kunna säga så mycket klokt, men han ville bara finnas där.

”Är det någon som tar hand om henne?” frågade han.

”Ja, det tror jag.”

”Kan du ta reda på det?” bad Blix.

”Det ska jag göra.”

Det blev tyst på linjen.

En polisman passerade bakom honom. Blix rätade lite på sig och harklade sig.

”Hur är det med kvinnan som vi plockade upp ur vattnet?”

”Jag pratade med sjukhuset för tio minuter sedan”, sa Kovic och suckade. ”Läget är fortfarande oklart.”

”Har vi ett id på henne?”

”Ja, vänta lite.”

Blix hörde att Kovic fumlade med ett anteckningsblock. ”Hon hade ett bankkort i jackfickan.”

Det dröjde ytterligare några sekunder innan Kovic sa:

”Ruth-Kristine Smeplass.”

Blix läppar föll isär.

”Vad sa du?” frågade han.

Kovic upprepade namnet. Blix strök sig över huvudet.

”Vad är det?” frågade Kovic. ”Vet du vem det är?”

”Gör inte du?”

”Öh, nej.”

Blix tänkte på de långa lockarna. Den lite ilska blicken. Alla timmar han hade stirrat in i den på jakt efter sanningen.

”Ruth-Kristine Smeplass är mamman till Patricia”, sa han.
”Saknad och förmodad död sedan 2009.”

”Shit”, sa Kovic.

Patricias försvinnande var ett av de ärenden som Blix hade jobbat mest med under sina år som utredare. Ett av dem som han oftast hade återkommit till och gjort ett omtag med, på jakt efter en gnutta information som han kanske hade förbisett.

Först Kasper. Sedan Ruth-Kristine.

Två personer som han kände hade båda drabbats av bomben.
Herregud.

I bakgrunden hörde han en siren börja tjuta.

”Kommer du in snart?” frågade han.

”Vet inte riktigt än”, svarade Kovic. ”Det är lite folk här fortfarande.”

”Okej”, sa Blix. ”Ta hand om Emma åt mig. Vi ses sedan.”

Det nya året hade blivit tre timmar och sex minuter gammalt när Gard Fosse kom ut från kontoret, iförd svart kostym och en vit skjorta som var öppen i halsen.

”Stora sammanträdesrummet”, sa han och pekade en trappa upp.

Kovic hade precis kommit in.

”Jag skulle ha tagit något att äta först”, mumlade hon och slängde ifrån sig anteckningsblock och kulspeppenna.

Blix sköt ut stolen från skrivbordet. Han hade försökt ringa och messa Emma flera gånger. Han väntade fortfarande på svar.

De följde efter Fosse uppför trapporna. Platserna runt det stora bordet fylldes snabbt. Enhetscheferna för den operativa avdelningen samt underrättelse- och utredningssidan fanns på plats vid den bortre änden tillsammans med cheferna från flera olika arbetsenheter. Dessutom fanns där en handfull centrala utredare, män och kvinnor som Blix kände från Kripas, några från säkerhetstjänsten och flera okända ansikten. Många av de samlade var fortfarande festklädda. Vissa kämpade för att hålla blicken stadig och vaken.

Blix och Kovic hittade var sin ledig stol. En dörr i andra änden av rummet öppnades och polismästaren kom in följd av informationschefen och en man i smokingskjorta med uppkavlade armar.

”Välkomna”, sa polismästaren och satte sig. ”Då kör vi igång.”

Med en nick gav han ordet till mannen i smokingskjortan.

”Mitt namn är Raymond Rafto”, sa han. ”Jag är utrednings-

chef vid polisens säkerhetstjänst och jag har fått ansvaret att leda det här ärendet.”

Han såg sig högfärdigt omkring innan han fortsatte:

”Vid midnatt detonerade en sprängladdning placerad i ett avfallskärl vid Rådhuskajen. Status för skadeomfattningen är att fyra personer är avlidna, två män och två kvinnor, medan en kvinna har livshotande skador. Vi har i nuläget inte identifierat dödsoffren. Inget tyder på annat än att de omkomna och skadade är slumpmässiga offer.”

Blix hade velat bryta in för att berätta det han visste om Kasper och Ruth-Kristine men lät bli.

Rafto fortsatte:

”Ingen har tagit på sig ansvaret för bomben. Vi har inga konkreta uppgifter före händelsen. Under julhelgen har det rätt viss aktivitet hos övervakade objekt, och en närmare kartläggning har startats. Vi jobbar också tätt med samarbetande tjänster i andra länder, men det finns inga konkreta hot. Vi håller ändå för sannolikt att det föreligger en risk för nya attentat, helt enkelt eftersom en terrorhandling ofta följs av en annan. Mot bakgrund av det här har den generella hotnivån höjts.”

Han sköt ett papper åt sidan och vände sig till Fred Malmberg, chef för den operativa avdelningen.

”Hur är läget där ute?” frågade han.

”Området vid Rådhuskajen är säkrat”, redogjorde Malmberg. ”Alla skadade har förts till sjukhus. Rättsläkare finns på platsen och undersöker de omkomna innan de förs till obduktion. Tekniker är på plats tillsammans med ansvarig från bombgruppen. Vi har personal på centrala knutpunkter för kollektivtrafiken, både i trygghetsskapande och övervakande syfte, och försvaret bistår med bombsök.”

Utredningschefen från säkerhetstjänsten nickade och lät blicken glida längs bordet.

”Grova brott?”

Chefen för enheten sträckte på sig.

”De lindrigast skadade har hörts”, sa han, ”utan att något har framkommit. Det var ju många som inte berördes av explosionen, åtminstone inte fysiskt, men av dem som befann sig på Rådhuskajen är det ingen som har kommit med upplysningar av värde.”

Han harklade sig och rabblade vidare:

”Vi har flera inringda iakttagelser om män som man menar har muslimsk bakgrund, men hittills verkar det primärt utgå från fördomar och inte ett konkret, misstänkt beteende. Delar av området övervakas av våra egna kameror. Vi har precis börjat gå igenom det vi har och hämta in material från andra. Det är sagt att jag ska få rapport om vilken typ av sprängämne som har använts någon gång under förmiddagen.”

”Hur ser det ut med utformning och utlösningmekanism?” frågade Rafto.

”Det bör vi också veta något om inom de närmaste timmarna. En del komponenter har säkrats och samlats in, och vi har dykare i vattnet som söker efter ytterligare rester, eftersom soptunnan stod placerad längst ut vid kajkanten.”

Rafto tittade på klockan.

”Jag ska träffa justitieministern för en genomgång om en halvtimme”, sa han och lät blicken glida runt bordet. ”Är det någon annan som har något?”

Mannen med ansvar för händelserapporteringen tog till orda.

”Vi har haft en eskalerande gängkonflikt”, sa han. ”Vi vet att Balkan Brothers firade nyår i en lokal på Rådhusgata, cirka trehundra meter från explosionsplatsen.”

”Det är detaljinformation”, avbröt Rafto. ”Ta det på avdelningsnivå.”

Han samlade ihop sina papper och sa:

”Utredningen kommer att ledas från våra lokaler i Nydalen, men ni kommer alla att tilldelas viktiga uppgifter. Jag vill att enhetscheferna stannar kvar. Ni andra kan gå.”

Det skrapade av stolar. Blix gick upp jämsides med Fosse.

”Det svårast skadade offret har identifierats”, sa han.

”Skriv en rapport.”

”Det är Ruth-Kristine Smeplass”, fortsatte Blix. Fosse saktade in stegen. ”Patricias mamma”, tillade Blix.

”Vissa har en jäkla otur”, suckade Fosse. ”Kommer hon att överleva?”

”Det är för tidigt att säga”, svarade Blix. ”Men det kan vara värt att titta lite närmare på.”

De hade kommit fram till trappan.

”Hur då?” frågade Fosse. ”Tror du att bomben har något med Patricia att göra?”

Blix hade svårt att motivera sin teori, men det var så han alltid hade jobbat. Han började med det som stack ut. Grep efter slumpartade hakar och ojämnheter i ett ärende.

”Bomben var inte placerad för att orsaka maximal skada”, sa han.

Kovic hade kommit upp jämsides med honom.

”Den var inte avsedd att skada andra än dem som stod i omedelbar närhet”, tillade hon. ”Stora delar av tryckvågen gick mot öppet vatten. Bomben skulle ha orsakat mycket större skada om den varit placerad någon annanstans på Rådhusplassen eller på Karl Johans gate.”

Fosse grymtade missnöjt.

”Den gjorde mer än tillräcklig skada”, kommenterade han. ”Vi ska vara väldigt glada att inte fler dog.”

”Det kan ha varit ett riktat angrepp”, påpekade Blix.

”Vem skulle ha varit målet?” frågade Fosse. ”Ruth-Kristine Smeplass? Senast jag hörde något var hon bara en sliten missbrukare. Varken hon eller några av de omkomna var människor av betydelse.”

Blix kände ilskan växa inombords.

”De betydde något för någon”, sa han.

”Du förstår vad jag menar”, sa Fosse. ”De var slumpmässiga offer. Det är det terror handlar om. Att skapa fruktan.”

”En av de omkomna var en dansk journalist”, sa Blix.
”Kasper Bjerringbo.”

De hade kommit ut i korridoren på sjätte våningen. Fosse kastade en blick mot sammanträdesrummet ovanför dem, där det inte hade nämnts något om en död journalist.

”Hur vet du det?” frågade han.

”Han är Emma Ramms pojkvän”, förklarade Blix. ”De var där båda två.”

Gard Fosse fick ett stramt drag kring munnen. Han gillade inte Blix nära relation till den unga journalisten. Fosse och Blix hade ingått i patrullen som för nitton år sedan ryckt ut när Emmas pappa hade förskansat sig med ett vapen. Medan Blix gick in hade Fosse stått kvar utanför och inväntat förstärkning.

”Jag förstår”, sa han. ”Men det förändrar inte saken. Han var ett slumpmässigt offer.”

Blix var inte klar.

”Jag tycker att vi ska titta på det”, sa han.

”Vilket då?”

”Möjligheten att det här kan vara något annat än terror.”

Fosse stannade igen och såg på Blix, flyttade blicken till Kovic och tillbaka till Blix.

”Vår avdelning kommer att få hantera inkomna tips”, sa Fosse. ”Den här gången är du en bricka i något större, Blix. Du kan inte göra som du själv tycker, på eget bevåg. För en gångs skull måste du vara en lagspelare och göra som du blir tillsagd.”

Blix väntade tills Fosse hade försvunnit in på sitt rum, sedan vände han sig mot Kovic:

”Jag går ner i arkivet.”

Han tryckte på hissknappen.

”Vad ska du dit för?”

”Hämta Patricia-ärendet.”